

Lukáš Hauer - Sít'

„Vzpomínám si, že jako malý kluk jsem si ve škole někdy přál, abych mohl při písenskách „vidět“ spolužákům do hlavy. A ještě lepší by bylo vidět tam paní učitelce. Vše by potom bylo tak jednoduché. Bohužel se mi to nikdy nepovedlo, i když jsem se snažil sebevíc, a tak jsem nosil domů většinou pětky. Rodiče mi spílali, že ze mě nic pořádného nebude, že půjdu k lopatě a nikdy nebudu mít žádné peníze. Musím přiznat, že v něčem měli pravdu. Základní školu jsem prolezl s odřenýma ušima a o střední nemohla být ani řeč. Naštěstí mě vzali do učení, ale po čase jsem je asi přesvědčil, že udělali chybu. Takže nakonec jsem skončil u té pověstné lopaty. Na druhou stranu to má své výhody. Člověk cestuje po různých městech s partou chlapů, kteří jsou na tom stejně, a nikdo z nich si nepřipouští žádné problémy. Prostě berou věci tak, jak jsou, a jdou.“

„Dobře,“ řekl doktor, „dnes jste si vzpomněl zase o něco více než minule. Není toho moc, ale je ještě velice brzo. Časem se to bude zlepšovat a nakonec si vzpomenete na vše. Říkám vám to pokaždé a nikdy mi nevěříte. Zapomenete vždy vše, co se stalo včera nebo den předtím. Ale to selepší. Říkám, je ještě moc brzo.“

Doktor odešel a já na pokoji osaměl. Ani pořádně nevím, proč tu ležím. Doktor mi to sice říká, ale já to prý vždy zapomenu. To samo o sobě značí fakt, že mi asi něco je. Tak už dost přemýšlení. Bolí mě z toho hlava. Zvednu se a odcházím na záchod. Projdu kolem místnosti s televizí, kde se nějací cizí lidé dívají na pořad, který taky neznám. Je to takový divný pocit. Taková vnitřní melancholie a obrovská vyrovnanost. Prázdná hlava, kterou nic netíží. Na toaletě si myji ruce a dívám se na sebe do zrcadla. Hlavu mám oholenou jako koleno a na kůži lebky se červená několik jizev. Asi další příčina mého pobytu v nemocnici. Odšourám se zpět do pokoje. Ještě že si už konečně pamatuji, který to je. Dříve jsem totiž z toalet chodil jako Bludný Holanďan a nikdy jsem nedokázal najít cestu zpátky. Někdy jsem dokonce nevěděl, kde jsem a co tam vlastně dělám. Ale jak řekl doktor, každý den se to zlepšuje.

Takhle to jde den za dnem, týden za týdnem. Po půl roce mě konečně propouští z nemocnice. Už se mnou asi víc nezmohou a paměť musím trénovat sám. Už si i dokonce pamatuji, co se mi stalo. Na stavbě se s námi zřítilo lešení, takže mám vlastně normální pracovní úraz. Prý jsme měli štěstí, že jsme to všichni přežili. Já jsem ale dopadl nejhůř. Aspoň to říkají ostatní kluci, protože jsem se se všemi svými kamarády musel seznamovat znovu. Bůh ví, jestli to neříkají proto, že někomu z nich dlužím peníze a nepamatuji se na to. Jenže to může být i obráceně. Čert ví.

Do práce zatím nemusím, a tak sedím doma. Někdy si prohlížím staré fotky a snažím si vzpomenout, co a kdo na nich je. Daří se mi to tak na padesát procent. Už mě to vážně štve. Je to přibližně stejný pocit, jako když máte něco na jazyku a najednou si nemůžete vzpomenout. Čím víc na danou věc myslíte, tím víc vás to užírá a tím méně se přibližujete zdárnému konci. Nejlepší je na nic nemyslet a ono se to najednou objeví samo. Prostě to z ničeho nic vyplave na povrch. Jenže na nic nemyslet znamená taky nic nedělat, a to mě taky nebaví. Radši si zapnu televizi. To je zaručený způsob výplachu mozku. Zrovna dávají nějaký soutěžní pořad. Tak tohle mi nikdy nešlo a s mojí současnou pamětí to může dopadnout jedině jako sedláci u Chlumce. Pravděpodobnost, že uhodnu ty jejich nesmyslné otázky, je stejně velká, jako že se budou stavět schody ve výtahu. Pozoruji moderátora, jak čte otázku. „Devatenáct set čtyřicet osm,“ řeknu si polohlasně. „Devatenáct set čtyřicet osm,“ zazní odpověď z televize. „To jsem blázen,“ mumlám si pro sebe. „Tohle jsem přece nikdy nevěděl.“ Dívám se na moderátora, který čte další otázku. „Barcelona,“ odpovídám první. „Barcelona,“ zní odpověď z televize.

Jsem jako v tranzu po celou dobu vysílání pořadu. Na všechny otázky jsem odpověděl správně. Na některé dokonce dřív, než je moderátor stačil vyslovit. Udělalo se mi z toho mdlo.

Probudil jsem se až druhý den ráno v křesle u televize. Hlava mě zase brněla a já si vzpomněl na včerejší večer, nebo to byl sen? Musel to být sen, vždyť mám místo mozku

sekanou. Dál jsem se tím nezabýval.

K polednímu dostávám hlad. Většinou chodím do bufetu naproti, ale dnes mě tak napadlo, že bych něco zkusil uvařit sám. Vždyť ani nevím, jestli to umím. Pustil jsem se do práce docela s elánem, aniž bych věděl, co z toho vlastně bude. Výsledek mě udivil. Jídlo bylo vynikající, ale bohužel jsem neznal jeho název. Prostě mě jen něco napadlo. Snažím se jídlo nějak pojmenovat, ale vyruší mě domovní zvonek. Jestli jsou to kamarádi z práce, tak mi to určitě snědí. Lepší dobu si holomci nemohli vybrat. Naštěstí to byla jen sousedka odnaproti. Přišla mě pozvat na oběd, když jsem prý teď tak nemocný. Je to taková stará hodná paní, co už nikoho nemá.

„Moc vám děkuji, paní Horáková, ale já dnes vařil sám.“ „Ale nechtě toho,“ povídá stařenka, „vždyť vy připálíte i vodu na čaj. Tak jaképak vaření.“

To mě zarazilo. Já že neumím vařit? Tak co teda potom to jídlo na plotně?

„Schválně se pojděte podívat,“ lákám babců do kuchyně a ta se nedala dvakrát pobízet. Když jsem odklopil pokličku, oněměla úžasem. Jen zírala a brada se jí pomalu spouštěla dolů.

„Ale tohle jsem vám přeci uvařila já! Jak se to sem dostalo?“

„Cože?“

„No ano, tohle jsem vám uvařila já. No pojděte se podívat.“

Letím za paní Horákovou do jejího bytu. Na plotně stojí hrnec a v něm úplně stejný obsah jako v tom mém. I chuť byla stejná.

„Tak tomu se říká náhoda,“ směji se na starou paní. „To se fakt povedlo.“

„No jo,“ povídá zaraženě, „jenže recept znám jen já. Mám ho po babičce. Nikdo jiný ho nikdy neviděl. Chráním ho jako oko v hlavě!“

Teď zase *začala* klesat brada mně. Už jsem ani neměl chuť to jídlo vlastně sníst. Co se to sakra děje? Jak se něco takového může stát? Zbytek dne jsem raději už nic nepodnikal a jen se díval z okna a snažil se na nic nemyslet.

Večer zapínám televizi a chystám se u ní pěkně usnout. Jenže znovu dávají ten soutěžní pořad a já zpozorním. Teď mám ale jistotu, že se mi nic nezdá, a můžu se přesvědčit, jak to vlastně včera večer bylo.

Tentokrát jsem odpovídal skoro na všechny otázky dříve, než je moderátor stačil vyslovit. Ani mi to nečinilo žádné potíže. Co se to, sakra, děje? Mám pocit, jako bych viděl lidem do hlavy. Nebo je to normální a já to jen zapomněl? To je přece blbost, to by se přece nekonaly žádné soutěžní pořady. Zítra zajdu za doktorem a vše mu řeknu. Třeba mi poradí, co s tím.

Do nemocnice jsem vyrazil brzy ráno, abych si s doktorem promluvil dřív, než začne pracovat.

„Dobrý den, rád vás zase vidím,“ usmívá se a podává mi ruku. „Tak co vaše paměť, už jste si na vše vzpomněl?“

„No, právě proto za vámi jdu. Vzpomínám si na různé věci, ale nejsem si zrovna moc jist, jestli jsem je vůbec kdy věděl.“

„To nechápu.“

„Hned vám to objasním. Jde o to, že si vzpomínám nejen na své vzpomínky a prožitky, ale i na vzpomínky jiných lidí.“

Doktor na mě zůstal civět, jako že jsem kromě ztráty paměti ještě i navíc zcvoknul.

„Doktore, já vám fakt nelžu.“ Pak jsem mu musel odvyprávět vše, co se mi stalo při soutěžním pořadu i se starou sousedkou. Když jsem skončil, zůstal jsem překvapen zase já. Doktor mi totiž vše věřil a přikyvoval.

„Tušil jsem, že se něco takového stane. Sice ne přesně tohle, ale něco podobného. Tohle je však taky zajímavá věc. Je to jev, který budeme muset pořádně prozkoumat. Teď mám práci, ale přijďte ke mně večer domů a předvedete mi, jak odpovídáte na ten soutěžní pořad. Tak zatím nashle.“ A odešel.

Tahle strohost a ráznost mě poněkud zaskočila. Buď mě má za blázna a už se se mnou

nechtěl víc bavit, nebo mi skutečně věří, což potvrzovala vizitka, kterou mi při odchodu strčil do ruky.

Než nastal večer, zkoušel jsem svůj nový smysl trochu trénovat. Moc mi to ale nešlo. Je to jako slepá síla a já nevěděl, kdy a za kterých okolností funguje. Fakt deprimující skutečnost. Jako kdybyste dostali nové auto a nevěděli jste, kde je plyn, brzda a jak ho celkově ovládat.

Večer jsem v uvedenou dobu dorazil za doktorem domů a těšil jsem se, že se dozvím o sobě něco nového. Znovu mě překvapil a řekl bych, že snad víc než ráno. Jeho byt vypadal spíš jako provizorní laboratoř. Ze všech těch přístrojů jsem poznal pouze encefalograf, kterým mě zkoumali po úrazu v nemocnici.

„Trochu jsem se na vás připravil," řekl doktor a jeho tvář s mírným očním tikem z rozčilení mi najednou připomínala postavu Frankensteina, jak jsem si ji vždy představoval. Posadil mě hned k televizi a začal na mě připínat kromě elektrod encefalografu i jiné přístroje, až jsem nakonec získal pocit, že nesedím v obýváku, ale na elektrickém křesle.

„Nebudeme ztrácet čas, za chvíli to začne," oznámil doktor a zapnul televizi. „Napadlo mě to už v nemocnici, když jsme vám dělali vyšetření. Encefalograf vykazoval velmi neobvyklé hodnoty, jen jsem si netroufal odhadnout, jaký může být jejich důsledek. Zkoumal jsem i příčinu, ale ta mi byla naštěstí zřejmá hned při vaší první operaci."

Vše bylo připraveno včas a sou mohla začít. Jen jsem byl nervózní a nesoustředěný, že mi to najednou nepůjde a doktora zklamou. Moje obava se však rozplynula hned na začátku pořadu, protože šlo vše jako po másle. Doktor si pořád něco mumlal a poznamenával, zapisovač encefalografu tiše vrněl, chvílemi jako by usínal a chvílemi začala zapisovací pera bláznivě lítat po papíře jako při zemětřesení. Po skončení pořadu nebyl doktor ještě spokojen. Do půlnoci mi dával všelijaké otázky a spoustu testů, které jsem vůbec nechápal. Nakonec už jen psal a psal. Nechtěl jsem ho rušit, a tak jsem vstal, odepnul ze sebe všechny elektrody a nepozorovaně se vytratil z domu. Měl jsem z toho všeho divný pocit, a tak jsem šel raději hned spát.

Ráno mě probudil domovní zvonek a já jdu otevřít ještě značně rozespálý. Mezi dveřmi stojí rozčuchaný doktor a podle jeho zrychlujícího se tiku je ještě nervóznější než včera. Evidentně celou noc vůbec nespál. Vpadne mi hned do bytu jako dělová koule a chrlí ze sebe: „Mám to, už jsem na to přišel. Vlastně ne, přišel jste na to vy. Splnil se váš dětský sen, že uvidíte ostatním lidem do hlavy. Jenže nejde o přenos myšlenek, jak jsem se původně domníval, ale vy dokážete využít cizí mozek jako zásobárnu informací, ze které můžete neomezeně čerpat. Obrovské nepřeborné množství informací z hlavy každého člověka. Takže když sledujete soutěžní pořad, znáte odpověď předem, protože si ji najdete v hlavě moderátora, který ji zná samozřejmě také předem. Mrzuté na tom ovšem je, že nevíte, jak tento nový smysl ovládat. Kdyby se něco takového podařilo, mohly by se uskutečnit fantastické věci. Představte si, kdyby se vědci nemuseli kromě svého oboru učit ještě deset dalších, které jsou sice nezbytné, ale jejich práci to podstatně prodlužuje. Takhle by stačilo, kdyby se každý z nich stal mistrem svého oboru a mozek druhých využívali jako studnici moudra z oboru jiného. Vše by se tak hodně usnadnilo a urychlilo. Funkce takového systému by připomínala internet. Existovali by lidé, kteří by mohli poskytovat informace z jednotlivých oborů, pro které by si ostatní uživatelé chodili jako do knihovny. Vznikla by tak mozková síť, která by byla obrovsky výkonná a nepotřebovala by dokonce žádnou údržbu. Vlastně by se dokázala i sama regenerovat, protože informace získaná jedním člověkem by se stala zároveň informací všech ostatních. Jediný problém by bylo ochránit informace, které by si dotýčný člověk nepřál zveřejnit."

Doktorova myšlenka mě *zarazila*, ale musím přiznat, že jisté výhody by to mít mohlo.

„Přemýšlel jsem, jak je to možné, že se můžete hrabat ostatním lidem v hlavě," pokračoval doktor, „a nakonec jsem na to přišel. Lidský mozek totiž pracuje s určitou frekvencí. Neurony na povrchu mozku tvoří obrovskou síť, která laicky řečeno pulzuje. U každého člověka je však tato frekvence jiná, jako otisky prstů. Někdy jen nepatrně, ale přesto se liší.

Vaše neuronová síť se však trochu změnila. Jednak otřesem a deformací při úrazu, který se vám stal, ale to není příčina vašeho nového smyslu. Váš mozek začal po deformaci produkovat nový, zvláštní a neznámý hormon, který zpětnou vazbou ovlivňuje činnost neuronů. Je to stejný proces interference, jako když při vystoupení kapely začnou pískat reproduktory, jejichž zvuk znovu zesiluje mikrofon. Jenže ve vašem případě jde tento proces pomaleji, a proto se stále ještě vyvíjí. Já osobně jsem o něčem takovém ještě neslyšel. Hormon totiž dokáže ovlivňovat činnost mozku a především pulzaci neuronové sítě. Domnívám se, že když dojde ke stejné pulzaci, jakou má jiný mozek, může dojít k přenosu informace na jakoukoli vzdálenost. Jak se to děje přesně, to zatím nevím. Ale přijdu na to. Vás budu ale ještě potřebovat. Musím izolovat ten nový hormon, aby ho bylo možné vyrábět chemickou cestou, takže bych potřeboval trochu vašeho mozkomíšního moku."

Sdělil mi to, jako by se nechumelilo. Prostě pohoda. Jenom si vezmu zbytek toho pajšlu, co tam máte, a pak si dělejte, co chcete. Tak to teda ne. Co si myslí, že se mi zase někdo bude vrtat v hlavě, v který už to takhle nemám v pořádku?

„Ne, doktore, nezlobte se, ale mě už nikdo do hlavy řezat nebude."

„Ale vy mi to dlužíte! Zapomněl jste, že jsem to byl já, kdo vám dal tu kedlubnu dohromady?" začal se rozčilovat doktor a silně brunátněl. „Navíc, kdo tady mluví o nějaké operaci? Jen vás píchnu injekcí do zátylku a pak už vám dám pokoj. Je to absolutně bez rizika a navíc to vůbec není bolestivé. Slibuji." Vytáhl z kapsy stříkačku, druhou ruku zvedl nahoru s prsty do „vé" a lišácky se zašklebil.

Ani pořádně nevím, proč jsem se nechal tak rychle ukecat. Možná proto, že už jsem chtěl mít konečně klid, a možná jsem mu i dost důvěřoval. Píchnutí do zátylku skutečně vůbec nebolelo. Naprosto stejný pocit, jako když jsem si zablokoval krční páteř a dělali mi opichy na rozhybání. Doktor přesunul kapalinu do malé zkumavky, zazubil se a já ho rychle vyšoupl ze dveří, aby náhodou, nedej bože, ještě něco nechtěl.

Konečně byl klid a já začal přemýšlet, jak naložím se svou nově získanou schopností. Škoda, že nemůžu předvídat budoucnost. Mohl bych si vsadit jakoukoli loterii a vždy bych vyhrál. Bohužel znám pouze věci, které se už staly a které všichni vědí. Vlastně skoro. Vlastně je skoro nikdo neví! Můžu se pro začátek přihlásit do toho soutěžního pořadu, který sleduji večer. Vždyť já teď můžu cokoli. Třeba pracovat jako daňový poradce nebo jako právník. Stačí jen trochu trénovat, napojit se na správného člověka a pak bych ze sebe chrtil jeden paragraf za druhým. Nebo bych se mohl stát bankovním lupičem. To by bylo taky fajnové zaměstnání. Znal bych všechny přístupové kódy, všechna bezpečnostní zařízení a nikdo by mě nemohl chytit ani za sto let. S těmito myšlenkami odcházím do postele dospat doktorem přerušený spánek.

Moje veškeré zájmy se nyní začaly točit kolem tréninku nové schopnosti. Postupně jsem se zkoušel napojit na různé lidi a vytahovat jim z hlavy všelijaké vzpomínky. Ze začátku mi to moc nešlo a dozvídal jsem se informace nepotřebné nebo absolutně nechtěné. Teprve až časem jsem se naučil obcházet části týkající se jejich soukromí. Nejen že mi to bylo proti srsti, ale ani není dobré vědět na lidi všechno. Ze všeho nejvíc mi pomáhala televize. Při přímých přenosech jsem zkoušel odříkávat naučený text moderátorů, to šlo nejlépe. Horší to už bylo u starších filmů, kde herci text už částečně zapomněli, nebo byli už dávno po smrti. Takovéto role jsem už reprodukovat nemohl. Teprve až později jsem zjistil, že herci texty nezapomínají, ale pouze jsou uloženy jiným způsobem a hůř se hledají.

Po několika měsících tréninku jsem dokázal vytáhnout informace skoro z jakékoli hlavy. Dokonce jsem si vypracoval seznam lidí, ke komu mám pro jakou informaci jít. Něco jako kartotéka v knihovně, jenže takzvanou knihu jsem nemusel zdlouhavě číst. Věděl jsem její obsah takřka naráz. Přenos informací byl ohromující. Jen by mě zajímalo, jak dlouho dokáže můj mozek taková kvanta dat vstřebávat. Možná to, že si nic nepamatuji, mi pomáhá, že mám hlavu pořád ještě čistou. Anebo se mozek sám brání tím, že nepotřebné informace okamžitě

vypouští a důležité uchovává jen po dobu nezbytně nutnou, protože má stejně možnost je znovu kdykoli získat. Jen jedna věc mi stále není jasná, a to, proč se nedokážu napojit, kdy chci, a má schopnost zůstává slepá jako patrona. Když se snažím na někoho napojit, stane se to někdy hned, a jindy se to naprosto nedaří. Pak se uskuteční přenos z ničeho nic v době, kdy už je pozdě a já potřebnou informaci už nečekám a ani ji nepotřebuji. Budu si muset asi znovu promluvit s doktorem, třeba už ví něco nového.

Dnes je můj velký den. Jdu do televize účinkovat v soutěžním pořadu. Poprvé si tak odzkouším svou schopnost v praxi, když o něco jde. Jen si musím dávat pozor, abych neodpovídal dříve, než bude vyřčena otázka. Nejen že by mne hned nařkli z podvodu, ale mohlo by to prozradit mé nadání, a to by bylo zlé.

Soutěž probíhala přesně tak, jak jsem ji znal z televize. Soutěžící postupně odpadali, až jsme zůstali v boji o finále pouze já a tlustý chlapík se třemi bradami a oplzlým výrazem. Dosud jsem vedl a měl nejvyšší skóre, jenže z ničeho nic se na mě tlouštík začal dotahovat. Asi nechávám moc dlouhou prodlevu mezi otázkou a odpovědí. Chlapík je zřejmě dost chytrý a reaguje okamžitě.

Zazvučel gong, který oznamoval poslední krátkou přestávku, kdy moderátor připomíná pravidla posledního kola. Musím toho rychle využít a podívat se, co je vlastně tenhle chlapík zač. Hajzl! prolétlo mi hlavou jako blesk. Domluvil se s pořadateli a zná odpovědi na většinu otázek. No tak to ti nedaruji. A pak má člověk věřit, že svět není zkažený. Sedět tu místo mne jiný člověk, musí jedinečně věřit, že vše je jen dílo náhody a vedle sebe má pana chytrého, na kterého nikdo nemá. Na druhou stranu, já v tom taky nejedu zase tak čistě, ale aspoň nešvindluji. No tak teď se uvidí, kdo z nás.

Zazvučel znovu gong a moderátor do naprostého ticha začal číst další otázku. Odpověď jsem vyhrkl, hned co dozněl jeho hlas. Druhou otázku to zopakují a chlapík na mě koulí očima a rudne v obličej. Já ti dám podvádět, copak jsi jim za to slíbil, že ti chtějí přihrát takovou tučnou sumičku? Na třetí otázku se chlapík přihlásil jen o setinku později a jeho rudá barva přechází v supění. Zubím se na něj v širokém úsměvu a silně ho provokuji úmyslným tikem pravého oka. Je to spíš hra o rychlosti a nervech, než o znalostech. Další otázka byla vyřčena. Jsem v pasti. Spojení jsem nenavázal a chlapík reagoval okamžitě. „Šestnáct set dvacet.“

Odpověděl dřív než já. Tentokrát se zubí on na mě. Jenže moderátor ho vyvede z omylu slovy „špatná odpověď“ a přitom se trochu zarazí. Tlouštík najednou povadl, zbělal a na čele mu vyrazil pot. Moderátor pokračuje ve čtení další otázky a stále je poněkud zaražen.

„Šestnáct set dvacet,“ odpovídám na další otázku vzápětí a hlas se mi utopí v tichu. Šach mat. Všichni se otočili na chlapíka sedícího vedle mě, který má sinalý výraz a pot z něho leje jako z kropícího vozu. Tak a je po ptákách, spletl sis v tom rozčilení odpovědi a odpověděl jsi o kolo dřív. To, co se dělo potom, byla jen smutná fraška s herci, kteří zapomněli text. Produkce označila celou událost za velikou náhodu, kterou tlouštík potvrdil na svou čest. Ha, ha. Zajímavostí zůstává jen to, že už ze sebe nevyhloudil jediné slovo a já jsem pohodlně kraloval až do konce. Po skončení pořadu jsem se přitočil k podvodníkovi a povídám. „Tak letos asi na dovolenou do Austrálie nepoletíte, že, pane podnikateli?“ Na odpověď jsem nečekal, rychle jsem se vytratil ven a pospíchal navštívit doktora. Přitom mě na srdci hřál pohled na zvadlou čelist a vykulené oči tlouštíka, když jsem odcházel.

Po příchodu do nemocnice jsem ke svému překvapení zjistil, že doktor zde již nepracuje.

„Odešel už před několika měsíci,“ sděluje mi vrchní sestra na oddělení „prý se věnuje nějakému novému výzkumu.“

Hned mi bylo jasné jakému, i časově se to shodovalo. Šel jsem tedy za ním domů. Měl jsem štěstí, doktor byl doma a zrovna nacvičoval řeč na nějaký projev.

„Á, dobrý den, rád vás vidím.“

„Dobrý den, doktore.“

„Tak už je z vás bohatý muž, viděl jsem tu vaši šou v televizi při soutěžním pořadu," usmíval se a začal si uvazovat u zrcadla kravatu. „Pěkně jste jim to tam natřel, jen jste měl podle mého *zkazit* víc otázek. Víte, že se mi podařilo izolovat ten hormon?"

„Vlastně to vím."

„Aha, pravda. Je to fantastická věc, mohla by z toho koukat Nobelovka."

„Doktore," přeruším ho, „jak je možné, že je tato schopnost neovladatelná? Proč ji někdy nemohu použít v době, kdy ji potřebuji?"

„Nemáte tak docela pravdu, příteli. Ta schopnost není slepá. Zabýval jsem se tím podrobněji a došel k jisté hypotéze. Bohužel ji potvrdí až praxe. Celé to zřejmě funguje tak, že se naladí pulzace vašich neuronů na jiné a dojde k chvilkovému souznění, při kterém dojde k přenosu informace. Uskuteční se to na jakoukoli vzdálenost, protože se nepřenáší žádná hmota, ale jen nějaký druh energie, kterou ani neznáme a nemůžeme ji ani změřit. Problém je v tom, že váš mozek se na jiný nenaladí úmyslně, když vy chcete, nýbrž jeho frekvence neustále kolísá. Pravděpodobně nekolísá ani periodicky od nejvyšší k nejnižší, ale zcela náhodně. Vcelku však obsáhne vše, takže pro vás je jen otázka času, kdy ke spojení dojde. Moje teorie sahá však ještě dál. Zjistil jsem, že když dojde k souznění, tak má pulzace snahu setrvat v tomto stavu co nejdéle. Jelikož vy jste sám, kdo něco takového ovládá, je to jen velice chvilkový proces. Čím více zúčastněných však bude zapojeno, tím delší tato prodleva bude. Troufám si říct, že od určitého množství zapojených lidí by se mohla frekvence sjednotit napořád a došlo by k vytvoření dokonalé sítě."

„Hm, tím by se to skutečně vysvětlit dalo. Ale není to nebezpečné, aby lidé této schopnosti hromadně využívali?"

„Člověče, co vás to napadá?!" zhroutil se doktor. „To se nesmí mezi davy vůbec dostat. To by byla katastrofa! Já mám na mysli jen malou skupinu vědců, kteří by toho využívali ku prospěchu všech, a ne aby z toho každý těžil ve svůj prospěch. Dost na tom, že už běháte po světě vy. Ke všemu po jedné aplikaci hormonu se dávka nemusí už nikdy opakovat. Mozek se okamžitě dostane do interference. Má ho jako drogu a potřebuje ho, takže si ho vzápětí začne vyrábět sám."

Tohle vysvětlení mi stačí a já se zadumán vracím domů. Cestou přemýšlím, co by se stalo, kdyby všichni lidé věděli vše. Každý by věděl tajné kódy, všichni lidé by věděli všechno. Silné, dosud potlačované špatné lidské vlastnosti by mohly propuknout naplno. Chamtivost, zloba, závist, konečně by si *každý* mohl vzít, co by jen chtěl. Je samozřejmě daleko lehčí ničit než tvořit nové věci. Nikdo by se neobtěžoval cokoli dělat, protože stačí jen natáhnout ruku a vzít si to. Je pravda, že všichni lidé na světě nejsou špatní a nových schopností by nezneužívali, ale těch zlých je vždycky přesila, a to by nás mohlo zničit. Potvrzuje to jen rčení, které mi říkal doktor. Člověk je chytrý, ale lidé jsou blbci. Svět by byl vyplněn v okamžiku horším způsobem, než kdyby byla válka. Nikdo by neměl žádné útočiště a soukromí, věděli by to všichni. Fuj. To je hodně odporná myšlenka. Taková moc se lidem do rukou skutečně dostat nesmí.

Zkouším se napojit na doktora ve snaze zjistit, co vlastně zamýšlí doopravdy se svým objevem. Bohužel se mi nedaří potřebnou informaci získat. Tak si teda chvíli počkám, když je to jen otázka času, musí se spojení podařit vzápětí. Jenže spojení se nedaří ani po delší době.

„Tak, doktore, tady jste se asi trochu seknul," říkám si polohlasně „mohlo mě to hned napadnout, že nebudete mít ve všem pravdu."

Vydávám se tedy nazpět, abych mu nově získanou zkušenost oznámil. Když přijdu k doktorovu bytu, vidím, že dveře jsou otevřené. Že bych nezavřel, když jsem odcházel? Doktor je teď dost roztržitý, aby si toho vůbec nevšiml. Jdu tedy dovnitř a volám.

„Doktore!?" Nikdo se však neozývá. Tak je asi roztržitější, než jsem si myslel. Odešel a ani nezamknul byt. To je teda lehkovážnost, kdyby se tu něco ztratilo z jeho výzkumu, byl by to pěkný malér. Zabouchnu tedy byt a vydám se znovu na cestu k domovu.

Druhý den brzy ráno mne probudí domovní zvonek. Tak to je doktor. Asi si uvědomil svůj omyl s přenosem a přišel mi sdělit novou teorii, napadlo mě jako první, protože nikdo jiný ke mně takhle brzy ráno nechodí.

„Kriminální policie," zazní hlas muže stojícího za dveřmi.

„Co se stalo?" dívám se na něj udiveně.

„Jste podezřelý z vraždy, oblečte se a půjdete se mnou. Tady je zatykač." A vytáhl na mě nějaký papír.

Oblékám se a snažím se rychle napojit na mozek policisty. Stále se to nedaří, pořád nic... teď! Doktor je mrtvý! Střelen *zezadu* do hlavy, já ho viděl naposled naživu a po celém jeho bytě našli moje otisky. Jako ze seriálové kriminálky.

Z bytu odcházím v klepetech za doprovodu eskorty. Jsem naprosto klidný, protože jsem nejen nevinný, ale i vím, že na mě vlastně vůbec nic nemají. Teď už mi je jasné, proč jsem se nemohl s doktorem spojit, a jeho teorie tak může být pravdivá. Největší starost mi ale dělá jiná věc. Ani ne tak kdo, ale proč to udělal. Doufám, že to bylo jen loupežné přepadení, jak tomu vše nasvědčuje, protože jestli ho někdo zabil v souvislosti s jeho výzkumem, tak se máme na co těšit.

Od této nešťastné události uplynulo už asi deset let. Mám narozeniny a ani nevím, proč jsem si dnes na svého doktora vzpomněl. Přijdou mi popřát přátelé a budeme spolu oslavovat. Dávám si proto záležet na svátečním jídle, které připravuji podle nejnovějšího receptu, který jsem se dozvěděl. Maso zabalené v červené hlíně pečené na otevřeném ohni. S největší pravděpodobností přijdou i jiní lidé. Všichni vědí, že mám dnes narozeniny a maso je velká vzácnost. A všichni také vědí, že ulovit takhle velkou a tučnou krysu se nepodaří každý den. Sedím v závětrí pod troskami zřícené budovy, hřeji si zmrzlé ruce u malého ohníčku a co chvíli otáčím pečínkou, aby se nespálila. Jen doufám, že nepřijdou neurvalci, co se nebudou chtít dělit. Všude je hrozný hlad. Letošní zima je nezvykle deštivá a rozdělat oheň dá hodně práce. Ještě že lidé zdokonalili metody, jak ho rozdělat, a nemůžou si je nechat pro sebe. Aspoň nějaká výhoda.

Tak, pečínka je hotová a z dálky slyším hlasy přicházejících lidí, moc toho na mne asi nezbude. Je zajímavé sledovat, jak si s lidmi někdy osud zahraje. Osobně jsem se domníval, že apokalypsa přijde z nebe, ale ona celou dobu dřímalala v nás. Ach, doktore, co jste to jen vymyslel.